

Om tidens gång

Viktor Rydberg-sällskapet bildades den 8 februari 1986. Tjugoårsjubileet firades i våras med en serie föredrag, varav två återfinns i detta häfte, bland dem en lättsam krönika av vår mångårige ordförande Lars Krumlinde. Sällskapet har ju åtagit sig uppgiften att hålla minnet av Rydberg och intresset för hans verk levande; och kanske har dess ansträngningar inte varit helt förgäves. Under 2005 och 2006 har i alla fall inte mindre än tre böcker om Rydberg givits ut, och två av dem anmäls här (den tredje, av Birthe Sjöberg, togs upp i förra numret).

Nummer 22 av *Veritas* behåller det utökade format som introducerades förra året; vi tackar för det generösa stöd från Sparbanksstiftelsen Alfa som gjort detta möjligt. Vi har försökt satsa på ökad bredd och variation – och på lite fler bilder. Förutom de redan nämnda bidragen har vi två uppsatser av yngre forskare (Anders Burman och Anna Lindén), vi låter en medlem (William P. Reaves) presentera sitt arbete med att översätta Rydbergs mytologi till engelska, och vi lyfter som vanligt fram en av Rydbergs egna texter (*Herakles vid skiljevägen*). Dessutom fortsätter vi serien *Brev från Viktor* och påbörjar två nya. Den ena skall ta upp olika bilder med anknytning till Rydberg och hans texter; i den andra tänker vi dra fram olika slags *spår* som ett författarskap kan sätta i eftervärlden. (I båda fallen tar vi mer än gärna emot tips och förslag från läsarna!)

Så här i efterhand ser jag att det blivit en slagsida åt senare delen av Rydbergs liv. Under 1880- och 1890-talen stod han ofta på tvärs mot utvecklingen och "det moderna", och flera av uppsatserna tar upp områden där han hamnade på den "förlorande" sidan – som i försvaret av en idealistisk konstsyn eller i försöken att varna för industrialismen. Andra berör hans kanske största misslyckande, de mytologiska

forskningarna, utdömda som ovetenskap av hans samtid (fast i dag hans kanske mest spridda verk på nätet). Brevet från 1877 – året som på sätt och vis betecknar höjdpunkten på hans karriär – har satts in som en slags motvikt. Kanske är en sådan balansering onödig. Vad som är rätt och fel i morgon vet vi inte; och i det långa loppet blir skillnaden mellan vinnare och förlorare mindre viktig. Båda är nödvändiga inslag i väven; båda är (för att låna Rydbergs språkbruk) delar i mänsklighetens stora lekamen.

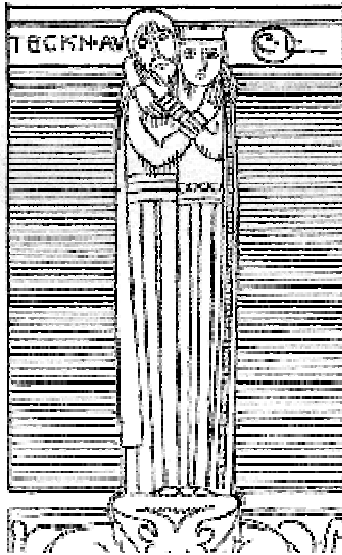

Illustration av Carl Larsson till fjärde
upplagan av *Singoalla* (1894)